

отъ плъсть и закрепена на дървени греди, по които висѣха накачени оржжия. Въ дъното на тронъ седѣше Уругулу съ шапка отъ черенъ платъ съ звънче отгоре и лжчистъ вѣнецъ наоколо; на гърдитѣ броня, а надолу фуста отъ конски опашки, боядисани съ различни цвѣтове. До него се намираха неговитѣ помощници, настрѣхнали като вълци, и магьосницитѣ. Тѣ носѣха шапки отъ паунови пера съ овнешки рога отпредъ. Всички издаваха ужасна миризма.

Когато доведоха пленницитѣ, ханътъ заповѣда да отвържатъ Матацаресъ, за да се простре предъ него, както бѣше обичай у хунитѣ. Но червенокожиятъ остана правъ, и Уругулу, разгнѣвенъ, му отсѣче главата съ единъ замахъ на ятагана си. Сжщата участь постигна и стотѣхъ негови служители. Следъ това всички ламы и птички бѣха заклани и изпечени на рѣженъ.

Още вечерята се нареди пиршество върху голѣмъ килимъ отъ миши кожи. Тамъ бѣха всички главатары; срещу всѣки поканенъ стоеше тѣлото на единъ червенокожъ, държащъ глава на колѣнетѣ си. Лампы съ масло хвърляха блѣди пламъчета и разпрѣсваха мрака. Музиканти удряха върху огромни тѣпани и свирѣха на трѣби отъ кость, чиито звуци напомняха детски плачъ. Пиха най-първо кобилешко млѣко. После, когато се наситиха съ месо, донесоха ракия и се напиха до забрава.

По едно време Уругулу предложи на умрѣлия Матацаресъ да пие. Заедно съ него и всички други конници съ буенъ смѣхъ протегнаха своитѣ чаши къмъ мъртъвцитѣ. А тѣ, като че ли виждаха, какво става. Всѣки взе своята глава, издигна я, постави я на раменетѣ си и трѣгна напредъ. И докато хунитѣ стояха смаяни предъ това чудо, птичкитѣ излизаха отъ тѣхнитѣ уста и литнаха радостно. Изви се следъ това силенъ ураганъ и отнесе цѣлия лагеръ презъ нощта. И Матацаресъ се видѣ пакъ посрѣдъ самотната пустиня на своята колесница безъ колела, заобиколенъ отъ своитѣ